

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN DERDE KWARTAAL 2026

Een directrice en twee ouders

Roemenië, 4 juli

Camelia

Noot van de auteur: Het zendingsverhaal gaat deze week over een adventistische basisschool in Macea, Roemenië. Deze school krijgt dit kwartaal een deel van de dertiende sabbatcollecte.

Moeders besluit stond vast toen ze het kantoor binnenliep van de directrice van de adventistische school in Macea, Roemenië. ‘Ik moet mijn zoon helaas uitschrijven’, zei ze. ‘Mijn man en ik gaan scheiden en ik ben al naar een andere stad verhuisd. De afstand is te groot om dagelijks heen en weer te rijden’.

Directrice Camelia vond het vreselijk te horen dat moeder de achtjarige Antonio naar een openbare school zou overplaatsen. Één vraag moest haar van het hart.

‘Kun je je man meenemen en nog een keer bij me langskomen?’, vroeg ze. Moeder stemde in en kwam een paar dagen later terug met de vader van Antonio.

‘Een scheiding zou zo zonde zijn’, zei directrice Camelia hen. ‘Antonio zou zijn ouders niet alleen kwijtraken, maar ook zijn school’.

Moeder trok het niet meer in haar huwelijk en stond erop te scheiden. Vader zou het liefst bij elkaar blijven.

Directrice Camelia wist dat geen van beide ouders vaak naar de kerk gingen, en dus vertelde ze hun over de Bijbel. Ze zei dat God het huwelijk ingesteld had in de tuin van Eden en dat Hij scheiding afkeurt. Ze citeerde Jezus woorden uit Mattheüs 19:6: ‘Wat God heeft verbonden, mag een mens niet scheiden.’

‘Echtscheiding is Gods plan niet’, vertelde directrice Camelia. ‘Satan is er juist op uit gezinnen te vernietigen. Hij weet dat een gescheiden ouder het enorm moeilijk heeft alles alleen te dragen.’

Vader en moeder luisterden aandachtig naar haar.

‘Ik heb een idee’, stelde de directrice Camelia voor. ‘Stop met ruziën en vertel elkaar eens wat je in de ander waardeert. Bedenk wat je mooi vindt aan je vrouw. Welke goede eigenschappen bezit ze? Welke goede eigenschappen heeft je man? Wat vind je mooi aan hem?’

Moeder stemde in nog even te wachten met Antonio’s overplaatsing. Maar een paar dagen later, na de zoveelste ruzie met vader, stormde ze het kantoor binnen van directrice Camelia. Ze wilde geen dag langer blijven en stond erop Antonio uit te schrijven. ‘Mijn man heeft geen werk’, briepte ze. ‘Hij heeft het geld niet. Hij kan ons gezin niet onderhouden. Wij boeien hem niet.’

Directrice Camelia begreep moeders zorgen, maar moedigde haar aan geduld te hebben. Banen lagen niet voor het oprapen in dat deel van Roemenië. Moeder wist ook wel dat directrice Camelia een punt had. Misschien was het toch niet nodig te scheiden.

Na weer een ruzie belde vader de directrice. ‘Mijn vrouw blijft het me kwalijk nemen dat ik mijn gezin niet onderhoud en dat ik niet voor hen wil zorgen’, zei hij. Directrice Camelia moedigde hem aan te blijven zoeken naar werk.

‘Je moet een baan krijgen om je vrouw te laten zien dat je voor je familie wilt zorgen’, zei ze.

‘Dus?’, zei hij woedend, ‘Ik moet werken omdat zij zegt dat ik dat moet doen?’. ‘Inderdaad’, zei ze. ‘Je vrouw weet wat je kind nodig heeft. Zoek een baan. Je hebt een kind op te voeden. Hij is jouw verantwoordelijkheid.’

Zo ging het nog een tijdje door. Elke keer dat ze ruzie hadden, kwam moeder naar het kantoor van de directrice en vader belde haar op. De ruzies gingen altijd over geld en vaders werkloosheid. Directrice Camelia bleef moeder aanmoedigen geduldig te blijven en spoorde vader aan werk te vinden. Tussen de ruzies door volgde het echtpaar het advies van de directrice op en probeerden ze thuis iets vriendelijks over de ander te zeggen.

Toen kreeg vader een baan in Frankrijk. Hij verhuisde en al gauw stuurde hij geld naar Roemenië. Moeder was blij, maar miste haar man. De man waar ze eens van had willen scheiden, was een dierbare vriend voor haar geworden.

Na twee jaar, Antonio was toen tien, haalde moeder hem van school en verhuisde naar Frankrijk om bij haar man te zijn. In Frankrijk had het gezin nog altijd contact met directrice Camelia. Antonio miste haar en wilde haar vaak bellen. Camelia hoorde dat het gezin een kerk had gevonden in Frankrijk en er regelmatig naartoe ging. Ze werden steeds hechter – niet alleen als gezin, maar ook tot God.

Het gezin verhuisde terug naar Roemenië toen Antonio naar groep 7 zou gaan. Hij was het liefst weer naar de adventistische school gegaan, maar ze gaven daar maar les tot groep 6. Directrice Camelia is nog altijd een trouwe vriendin van de familie. Als ze vader tegenkomt in de stad, glimlacht hij meteen en zegt: ‘Bedankt, Camelia. Dankzij jou raakte ik mijn gezin niet kwijt.’

In dit kwartaal gaat een deel van de dertiende sabbatcollecte naar de adventistische basisschool in Macea, Roemenië. Dan kunnen ze de school uitbreiden en meer leerlingen aannemen. Dank u wel dat u van plan bent veel te geven

Leven door geloof, niet door bewijs

Roemenië, 11 juli

Clara

Clara is een levendige leerling, vol creatieve, nieuwe ideeën.

Al is ze nog maar elf jaar oud, ze twijfelt er niet aan dat al haar gebeden worden beantwoord.

Op haar school kwam een vacature vrij voor een moedertaalspreker van het Engels. Om verschillende redenen begon het schooljaar zonder dat er iemand voor de functie was gevonden. Clara begon ervoor te bidden en was er volledig van overtuigd dat het probleem zou worden opgelost.

Tijd verstreek en niemand leek interesse te hebben in de aanstelling. Maar Clara gaf de moed niet op – ze bleef ervoor bidden.

Helemaal aan de andere kant van de wereld bezocht een jonge vrouw, Andreea, een evangelisatiebijeenkomst. Toen een zendelingenfamilie hun ervaringen vertelde, raakte dat haar diep. Een idee kwam in haar op, maar ze besloot het te laten rusten – het leek niet het goede moment.

Ze had net een nieuwe baan, woonde voor het eerst op zichzelf, zat vast aan een hypotheek en zou binnenkort beginnen aan een officiële opleiding. Dit was overduidelijk niet het juiste moment. Toch bleef haar duim steeds hangen bij meerdere oproepen, toen ze de Instagrampagina bekeek van *VividFaith*.¹ Andreea klikte op de ‘like-knop’, ging weer door met haar dagelijkse bezigheden en dacht er verder niet meer over na. Toch had het iets in haar losgemaakt.

Ondertussen bleef Clara in Roemenië bidden en geloven.

Een paar maanden later lag ze ontspannen op het strand in Australië op Instagram te scrollen, toen een bericht van *VividFaith* Andreea’s leven op z’n kop zette – het was een vacature voor zendingswerk in Roemenië, specifiek voor een moedertaalspreker van het Engels.

Ze wist dat deze baan voor haar bestemd was – een golf van overtuiging overspoelde haar en ze moest iets doen. *Dit is gestoord, dacht ze. Het slaat nergens op. Ik ben er helemaal niet klaar voor. Ik ben hier niet voor opgeleid of getraind.*

Andreea en haar familie besloten twee weken te vasten en te bidden, terwijl ze God vroegen hier in het bijzonder bij te helpen. Deze periode overtuigde haar er juist van dat God haar vroeg naar Roemenië te gaan. En dus reageerde ze op de vacature.

---

¹ *VividFaith*, een adventistische organisatie, is een online platform die mensen meerdere zendingsdiensten aanbiedt, bijvoorbeeld de Adventist Volunteer Service. Je kan er beschikbare vacatures plaatsen of daarop reageren (vividfaith.com).

Twee maanden verstreken – zonder een antwoord. Andreea voelde zich opgelucht, ze was de dans ontsprongen. Ze had haar steentje bijgedragen door te reageren, maar niemand had van zich laten horen. Misschien bedoelde God hiermee dat dit niet het juiste moment was.

Toen, in september, kreeg Andreea via de mail een reactie op haar aanmelding.

Na een sollicitatiegesprek met de directie van de school, wist Andreea zeker dat God achter de schermen aan het werk was. Ze geloofde dat Hij de touwtjes in handen had en dat ze zijn plan voor haar leven moest volgen.

Toch maakte het onbekende haar bang – hoe moest het met haar nieuwe baan, haar hypotheek, haar levensonderhoud in Roemenië en haar verantwoordelijkheden in de kerk. Er rustte een enorme last op haar schouders.

In tranen vroeg ze God om een teken dat dit werkelijk zijn plan was. Op datzelfde moment voelde ze een vrede over zich komen die ze nog nooit ervaren had – iets bovennatuurlijks. Een niet te bevatten vrede. Op dit keerpunt gaf ze al haar twijfels aan God over en besloot ze Gods wil voor haar leven te volgen.

Een maand later landde Andreea met het vliegtuig in Roemenië, waar ze zou beginnen aan ‘De beste tijd van mijn leven’, zoals ze het nu omschrijft. Ze ontdekte dat je gewillig, gehoorzaam en opgewekt moet zijn als je God via jou wil laten werken.

Vaak zegt ze: ‘God zal je nooit vragen iets op te geven zonder je er iets beters voor in de plaats te geven.’

Voor Clara was dit een beantwoord gebed – een krachtige herinnering dat zelfs het geloof van een kind harten over de hele wereld kan beroeren. Het was het bewijs dat het geloof van een kind in God bevestigt en bewijst dat God werkelijk naar gebeden luistert, hoe oud of jong je ook bent.

Andreea leerde zich aan God over te geven, die altijd het beste voor ons op het oog heeft. We zouden zijn plan moeten volgen, omdat ‘God het beter weet dan wij’, zoals Andreea altijd zegt.

Een nieuw leven

Oostenrijk, 18 juli

Juergen

Noot van de auteur: deze week gaat het zendingsverhaal over Bogenhofen, een adventistische campus in Braunau, met een basisschool, middelbare school en theologische hogeschool. De school kreeg in 1986 een deel van de dertiende sabbatcollecte

Juergens gedrag was absoluut niet goed. Daarom werd hij geschorst van zijn middelbare school in Oostenrijk.

Een jaar voordat hij zijn diploma zou halen, moest Juergen de school verlaten na een zware onvoldoende wegens slecht gedrag. Oostenrijkse middelbare scholen geven cijfers voor gedrag, en hij zakte omdat hij gezag niet respecteerde en regelmatig niet naar de les kwam.

Juergen probeerde zich op een andere school in te schrijven, maar zonder resultaat. De directeur van de middelbare school had met hem te doen.

‘Probeer *Bogenhofen*’, zei hij. ‘Misschien hebben zij plek.’

Juergen en zijn ouders gingen naar *Bogenhofen*, een adventistische schoolcampus. Omdat hij uit een niet-christelijk gezin kwam, verbaasde het Juergen dat de school zijn leerlingen evengoed aanmoedigde een relatie met God op te bouwen. Hij wilde er eigenlijk niet naartoe, maar zijn vader moedigde hem aan het eens te proberen.

Juergen besloot te blijven.

Officieel mocht hij in de eindexamenklas beginnen, maar hij koos ervoor een jaar over te doen. Gedurende die twee jaar op de school veranderde zijn leven op elke mogelijke manier. Zonder het zelf te beseffen, at hij geen varkensvlees meer en dronk geen druppel alcohol. Hij wist niet hoe het gebeurd was – het ging vanzelf.

Al volgde hij de Bijbelstudies, God boeide Juergen niet op de middelbare school. Tot hij zich na zijn examen inschreef voor een anderhalf jaar durende gezondheidstraining op *Bogenhofen*. Terwijl hij de basisbeginselen van een goede gezondheid leerde, begon hij zich af te vragen: *Wat geloven die adventisten nou eigenlijk echt?*

Hij pakte een Bijbel en las die voor het eerst van begin tot eind. Die ervaring leverde hem nog meer vragen op, en hij nam het aanbod van een klasgenoot graag aan de Bijbel samen te bestuderen. De twee jongemannen begonnen met de profetieën van Daniël.

Juergen stond versteld. Hij zag hoe alle data op elkaar aansloten en dat elke profetie – behalve die over de wederkomst van Jezus – in vervulling was gegaan. Alles klopte. Hij dacht: *De Bijbel moet wel waar zijn!*

De volgende makkelijke stap was te erkennen dat God de Schepper is. Al geloofde zijn familie nergens in, hij had de evolutieleer nooit helemaal geloofd. Hij gaf zijn hart aan God en liet zich dopen.

Een paar familieleden maakten Juergen belachelijk toen ze hoorden dat hij christen geworden was. Ze bespotten hem door te vragen of hij zich nu als kluizenaar zou verbergen en naar het platteland verhuisde om zonder elektriciteit en elektronica te leven. Toen ze zagen hoe Christus zijn leven veranderd had, begon hun houding te veranderen.

Zijn vader heeft er nooit spijt van gehad dat hij hem naar *Bogenhofen* had gestuurd. Hij vond het de beste beslissing in heel Juergens leven. Juergens moeder is nu lid van een adventistische Bijbelstudiegroep. Juergen, inmiddels 36 jaar, is dolgelukkig naar de adventistische school te zijn gegaan.

‘Als leerling realiseerde ik me niet wat een voorrecht het was’, zei hij. ‘Nu weet ik dat maar al te goed. Ik ben blij naar *Bogenhofen* te zijn gegaan. Het heeft mijn leven veranderd.’

Dank u voor uw dertiende sabbatcollecte, die mensen zoals Juergen naar Christus leidt. Bogenhofen, in de buurt van Braunau, Oostenrijk, heeft in 1986 een deel van de collecte ontvangen om een vrouwenslaapzaal te bouwen. In dit kwartaal helpt uw bijdrage het zendingswerk in de Inter-Europese Divisie, zo ook Oostenrijk.

Thee en telefoons

Oostenrijk, 25 juli

Yvonne

Noot van de uitgever: Het zendingsverhaal vindt deze week plaats in een gebouw dat tot stand is gekomen dankzij een eerdere dertiende sabbatcollecte. Het verhaal gaat over de meisjesafdeling op Bogenhofen, een adventistische school in Oostenrijk.

Yvonne, hoofd van de meisjesafdeling op *Bogenhofen*, was blij met de regel dat tieners hun telefoon niet langer dan 45 minuten per dag mochten gebruiken. Ze had met eigen ogen gezien hoe verslavend telefoons konden zijn. Ook merkte ze dat de regel de studenten stimuleerde meer tijd met elkaar door te brengen – te praten, te lachen en samen leuke activiteiten te ondernemen zoals varen op het kanaal langs de campus.

Maar waar regels zijn, daar proberen studenten ze ook te overtreden. Dat wist ze ook. Ze vermoedde dat sommige meisjes op haar afdeling een tweede telefoon bezaten, veilig verborgen nadat ze hun oorspronkelijke telefoon hadden ingeleverd. Ze kon niets beginnen, zolang ze hen niet op heterdaad betrapte.

Op een dag lagen een paar meisjes ziek in hun kamer. Die avond bracht Yvonne hun warme kruidenthee. Toen ze de kamers van één van de meisjes binnenstapte met de thee, klopte er iets niet.

Yvonne moest twee deuren door om de kamer binnen te komen – een binnen- en buitendeur. Ze klopte op de buitenste deur en opende die. Achter de binnendeur hoorde ze dat iets verschoven werd en ze vroeg zich af wat het was. Na de binnendeur geopend te hebben, leek alles in orde. Het zestienjarige meisje lag op bed. Ze bedankte Yvonne voor de thee en vroeg: ‘Wanneer gaat u naar bed? Komt u nog een keer bij me kijken?’

Wat een interessante vragen, dacht Yvonne bij zichzelf.

Ze deed haar rondje bij de andere meisjes en zo’n tien minuten later ging ze onaangekondigd naar de kamer van het zestienjarige meisje. Ze klopte op de buitendeur en toen ze de tweede deur geopend had, zag ze het meisje snel iets onder haar deken schuiven. Nu wist Yvonne zeker dat er iets niet klopte. Maar wat moest ze doen?

Die avond, ze was inmiddels thuis, bad ze: ‘Heer, help me dit meisje te helpen’.

Om 4 uur ’s ochtends werd ze wakker: ze moest naar de kamer van het meisje. *Maar waarom, dacht ze, ze slaapt. Je maakt haar enkel wakker.* Tot er een andere gedachte in haar opkwam: *Misschien is ze niet lekker.*

Yvonne ging naar de kamer van het meisje en opende de binnendeur. Licht scheen onder de tweede deur door. Ze opende de deur en zag het meisje in bed liggen, scrollend op haar telefoon. Terwijl ze stilletjes de deur dichtdeed, ging Yvonne naar haar kantoor en knielde neer in gebed: ‘Heer, wat moet ik doen?’

Dit keer voelde ze de aandrang met het meisje te praten. Yvonne liep naar de slaapkamer en praatte twee uur lang met de studente. Aan het einde van hun gesprek zei het meisje: 'Weet u, ik wilde u mijn tweede telefoon niet geven, ik heb hem al die tijd gebruikt. Maar nu is het makkelijker u de telefoon te geven, omdat ik weet dat u echt om mij geeft.'

Yvonne was dolgelukkig. Het meisje begreep nu dat ze haar telefoon niet uit onvriendelijkheid afpakte, maar haar wilde beschermen tegen de verslaving. In de vroege uurtjes van die ochtend gaf het meisje God de leiding over haar elektronica.

Dank u voor uw dertiende sabbatcollecte. Daarmee brengen we mensen in contact met de God die ons helpt verslaving te overwinnen. Bogenhofen, in de buurt van Braunau, Oostenrijk, kreeg in 1986 een deel van de collecte om een meisjesafdeling te openen, de afdeling waar dit verhaal zich afspeelde. Dit kwartaal helpt de collecte meer mensen tot God te leiden in de Inter-Europese Divisie, en dus ook Oostenrijk.

Droomkoppel

Spanje, 1 augustus

Albert en Ligia

Aan de sabbatschoolleider: vraag twee mensen, een man en vrouw, om dit zendingsbericht voor te lezen. Ze kunnen om de beurt het verhaal vertellen, de man in de rol van Albert, 40, de vrouw in die van Ligia, 39.

Ligia: Ik ben geboren in een adventistisch gezin in Venezuela en kreeg de boodschap over God met de paplepel ingegoten. Maar toen ik 22 was, verliet ik de kerk en stak al mijn energie in de entertainmentindustrie en mode. Jarenlang deed ik mee aan schoonheidswedstrijden, zoals de Miss Venezuela, Miss Hawaiian Tropic en Miss Hispano. Ik werkte voor de televisie, in films en in het theater. Ik deed opdrachten voor tijdschriften en fashion catalogi. Meerdere bedrijven stonden op mijn naam. Van buitenaf leek mijn leven perfect, maar van binnen voelde ik me leeg.

Albert: Ik groeide op in een klein stadje zo'n 120 kilometer buiten Barcelona, Spanje. Mijn familie had een religieuze achtergrond, maar omdat ze er in het dagelijks leven niet zoveel mee deden, was mijn opvoeding eerder agnostisch te noemen. Van jongs af aan worstelde ik al met fundamentele vragen over het leven en de dood. Ik zocht naar antwoorden in meerdere wereldreligies, maar ik had nooit gedacht dat de waarheid waar ik zo naar verlangde in de Bijbel te vinden was.

Ik hield van architectuur, cultuur, reizen, de wereld ontdekken en geschiedenis. Mijn agenda stond bomvol feestjes en doelloze relaties die niets voor me betekenden.

Ligia: Ik heb ook gereisd inderdaad. Al was ik ver van God afgedreven, diep in mijn hart wist ik dat ik niet thuis hoorde in de showbusiness. Ik wist dat God me beschermde, maar ik dacht dat het onmogelijk was bij Hem terug te komen. Mijn weekenden liepen over van festiviteiten, en mijn levensstijl leek totaal niet op wat God voor mij wilde.

Na talloze mislukte relaties, waarvan één in het bijzonder erg pijnlijk was, nam ik een radicaal besluit. Ik nam ontslag. Ik liet alles achter me, ook mijn firma's. Mijn identiteit had altijd in de entertainmentindustrie gelegen en nu had ik geen idee wie ik eigenlijk was. Ik woonde toen in Spanje. Ik raakte depressief en zocht naar antwoorden in zelfhulpboeken. In die tijd bedacht ik ook welke eigenschappen mijn toekomstige man absoluut moest bezitten. De eerste vereiste op die lijst was dat hij in God moest geloven.

Albert: Ik bereikte het dieptepunt na jaren van feesten en zoeken naar antwoorden op de verkeerde plekken. Het voelde alsof mijn leven geen betekenis had. Dat deed me zo'n pijn. Mijn hart was toe aan iets nieuws. En toen kruisten onze wegen.

Toen we elkaar ontmoetten, was de vonk overduidelijk. En tot onze verbazing kwamen onze gesprekken als vanzelf op geloof.

Ligia: Op onze tweede date liet ik wat muziek horen van een welbekende adventistische zanger in Spanje. Ik had dat nog nooit gedaan. Albert wist eerst niet zo goed wat hij ervan moest vinden, maar hij zei er niets over.

Onze gesprekken gingen steeds meer de diepte in. Albert begon God te leren kennen en ik herontdekte God vanuit wat ik zelf ervoer in plaats van traditie.

Albert: We hebben nachtenlang gehuild, gepraat en gelachen – in een poging te begrijpen hoe God ons tot dat punt geleid had. Voor Ligia voelde het als thuiskomen. Voor mij was het een nieuwe realiteit die ik nooit voor mogelijk had gehouden. De God van de Bijbel ontdekken leek te mooi om waar te zijn. Maar het bleek de mooiste waarheid te zijn die ik ooit gevonden heb.

Ligia: We wisten dat onze relatie niet alleen uit ons tweeën bestond. We waren met z'n drieën: Albert, ik en God. Van begin af aan was God de spil, die elke stap leidde. Toen we ons realiseerden dat Hij een plan met ons had, besloten we te trouwen.

Albert: We hebben ons eerst laten dopen, en daarna zijn we getrouwd. We wisten maar al te goed dat geen enkele gebeurtenis zomaar had plaatsgevonden. Vanuit ons verleden voelden we ons zo leeg, maar nu vulde God ons met zijn liefde. Hij liet ons zien dat werelds succes, feestjes en oppervlakkige relaties de leegte niet kunnen vullen zoals Hij dat kan.

Ligia: God verlostte ons van een wereld vol lichtzinnigheid. Nu stellen we ons leven in dienst van Hem en proberen we anderen diezelfde veranderende liefde te tonen die God ons bewees.

Albert: Inmiddels zijn we er beiden van overtuigd dat God voor ons uitgaat en ons leidt. Ons doel is deze boodschap te delen met mensen die net als wij zoeken naar de betekenis van het leven.

Ligia: Dat is ons verhaal: vanuit de wereld, regelrecht in Gods armen.

Verteller: Albert is nu bezig met zijn master theologie en wetenschap aan de *Sagunto Adventist College* in Spanje. Zo kunnen hij en Ligia niet-gelovige mensen nog beter vertellen over God. Zevendedagsadventisten over de hele wereld hebben Alberts studie mogelijk gemaakt. Een deel van een vorige dertiende sabbatcollecte heeft geholpen de theologiecampus uit te breiden, waar hij nu studeert.

Dank u voor uw gaven dit kwartaal. Daarmee ondersteunt u nog meer projecten die het evangelie verspreiden door grotendeels ongelovige landen in de Inter-Europese Divisie, zoals Spanje.

Enochs droom, deel 1

Spanje, 8 augustus

Enoch

Enoch leidde een droomleven in Spanje, dat wist hij zeker. Hij was mede-eigenaar van een fysiotherapiepraktijk in Barcelona en ging al meer dan twintig jaar met plezier naar zijn werk. Zijn vrouw, Ingrid, werkte als fysiotherapeut in een adventistisch verzorgingstehuis. Ze hadden twee zonen en leidden een comfortabel leven.

Daarom begreep Enoch niet waarom hij de aandrang bleef voelen predikant te worden van de Adventkerk. Hij wilde niet dat God dacht dat hij ondankbaar was voor de succesvolle baan waar hij mee gezegend was. Hij wilde het niet laten klinken als: ‘Dank U voor alles wat U me gegeven hebt, maar nu wil ik graag predikant worden’. Daarom bad hij God niet om het verlangen en praatte er zelfs niet over met Ingrid.

Tot de coronapandemie begon en hij en zijn zakenpartner hun praktijk zo’n drie weken moesten sluiten. Bij de heropening was Enochs verlangen om predikant te worden nog sterker geworden. Het voelde alsof hij God tekort deed. Hij praatte met een paar patiënten over Jezus en bad met hen, al stond niet iedereen er open voor over God te horen. Enoch wilde het liefst constant over Jezus praten! Zijn werk als fysiotherapeut leek niet genoeg.

Enochs favoriete momenten van de dag waren de tijden die hij met God doorbracht. Hij genoot van zijn ochtendwijdningen en persoonlijke Bijbelstudie. Hij realiseerde zich dat zijn patiënten vaak precies moesten horen wat hij die ochtend gelezen had. Sommigen vroegen zelfs of hij voor hen wilde bidden.

Evengoed bad Enoch er niet voor dat hij predikant wilde worden. Hij dacht: *Ik moet Gods wil volgen, en Hij heeft altijd gewild dat ik fysiotherapeut werd.*

Maar elke avond, als hij thuiskwam, merkte hij dat hij Ingrid alleen vertelde over de theologische gesprekken en gebeden die hij met patiënten had gehad.

Op een gegeven moment zei Ingrid: ‘Ik moet je iets bekennen. God heeft mij ingegeven dat jij naar Sagunto moet gaan om theologie te studeren en predikant te worden.’

Sagunto Adventist College is dé plek waar predikanten in Spanje worden opgeleid.

Toen Enoch zijn vrouw hoorde praten over het onderwerp dat hij steeds voor zichzelf had gehouden, klonk het plan nog onwaarschijnlijker. Hij had een bedrijf. Hij en zijn vrouw hielden van Barcelona. Hun zonen gingen daar naar een adventistische school. Hij zei haar: ‘Als dit Gods wil is – en niet wat ik zelf wil – laat Hij ons dat weten.’

Toch bleef Ingrid erop terugkomen. Elke week zei ze hem: ‘God blijft me maar op het hart drukken dat we naar Sagunto moeten gaan.’

Elke keer reageerde Enoch hetzelfde: ‘Dat is onmogelijk. We zouden een nieuw huis moeten zoeken, nieuwe banen en een nieuwe school voor de jongens. We moeten onze tijd niet verspillen aan zulke waanideeën.’

Op een dag sprak Enoch erover met een zwager, die predikant was. Hij was niet van plan geweest erover te beginnen, maar de woorden kwamen zomaar uit zijn mond. Zijn zwager beloofde ervoor te bidden met de woorden: ‘Als het Gods wil is, laat Hij je dat weten.’

Toen overleed Ingrids vader en het gezin dacht erover dichter naar haar moeder te verhuizen. Enoch en Ingrid baden: ‘Moeten we in Barcelona blijven, verhuizen om moeder te helpen of naar Sagunto gaan?’

Ingrid deed meerdere open sollicitaties in haar vaders woonplaats, maar kreeg geen enkele reactie. Ondertussen bloeide Enochs fysiotherapiepraktijk in Barcelona. Hij en zijn zakenpartner wilden zelfs het nabijgelegen pand kopen om de praktijk uit te breiden.

Toen het papierwerk bijna was afgerond, vroeg zijn partner plotseling: ‘Waarom word jij geen predikant?’ Enoch kon zijn oren niet geloven. ‘Waar heb jij het nou over?’, vroeg hij.

‘Ik hoor hoe je met patiënten over Jezus praat’, zei zijn partner. ‘Je geniet er ontzettend van, dat blijkt wel. Waarom word je geen predikant?’

Niet lang daarna verhuisden Enoch en zijn gezin naar *Sagunto Adventist College* – daar begon hij aan de studie theologie om predikant te worden. Zij waren het niet van plan geweest. God wel. Volgende week hoort u het vervolg op dit verhaal!

Een eerdere dertiende sabbatcollecte heeft bijgedragen aan de uitbreiding van de theologische faculteit, nu het Sagunto Adventist College, waar Enoch momenteel studeert. Dankzij een andere collecte is de meisjesafdeling gebouwd, waar Ingrid werkt. Zoals deze collectes de levens van Enoch, Ingrid en anderen op hun kop hebben gezet, helpen uw gaven ook dit kwartaal de levens van mensen voor de eeuwigheid te winnen. Dank u voor uw gulle steun aan zendingsprojecten in de Inter-Europese Divisie, en dus ook aan Spanje.

Enochs droom, deel 2

Spanje, 15 augustus

Enoch

Vorige week: Enoch genoot met volle teugen van zijn leven in Spanje. Hij was mede-eigenaar van een goedlopende fysiotherapiepraktijk in Barcelona. Zijn vrouw, Ingrid, werkte als fysiotherapeut in een adventistisch verzorgingstehuis. Hun twee zonen gingen naar de plaatselijke adventistische school. Daarom kon hij niet begrijpen waarom hij de aandrang voelde naar Sagunto Adventist College te gaan om predikant te worden. Op een dag, terwijl hij en zijn zakenpartner het laatste papierwerk invulden voor een grote zakelijke uitbreiding, vroeg zijn partner hem waarom hij geen predikant werd.

Die avond vertelde Enoch Ingrid over het gesprek. De volgende dag zou hij de documenten moeten ondertekenen. Ingrid, die Enoch al maanden aanspoorde predikant te worden, bad wanhopig: ‘God, we kunnen geen plannen maken terwijl U stil blijft. We kunnen gaan waarheen dat moet, maar mag het uw wil zijn?’

De volgende ochtend begon Enoch aan zijn ochtendwijding. Nadat hij in de Bijbel gelezen had en had gebeden, sloeg hij de studiebijbel voor volwassenen open en ging naar het stukje over Abrahams geloof. Hij las hoe God Abraham opgedragen had zijn land te verlaten en te gaan naar een plek die Hij hem zou wijzen. Enoch bad: ‘Het is zo makkelijk als U zo praat. Ik denk dat we allemaal wel graag zo’n rechtstreekse opdracht van U zouden willen krijgen.’

Om 7 uur ’s ochtends ging Enochs telefoon. Het was de directeur van *Sagunto Adventist College*. ‘Sorry dat ik je zo vroeg bel’, zei de directeur. ‘Maar ik zag dat je al online was op Whatsapp, dus ik wist dat je wakker was. Ik heb een vraag.’

‘Wat is er?’, vroeg Enoch.

‘Voel je niet verplicht’, begon de directeur. ‘Maar ik moet je iets vragen dat God me op mijn hart drukt. We willen dat jij en je vrouw naar Sagunto komen. Je zou aan de slag gaan als hoofd van de jongensafdeling en je vrouw als rechterhand van het hoofd van de meisjesafdeling. Het is betaald werk, inclusief onderdak.’

Enoch kon zijn oren niet geloven. De directeur praatte met hem zoals God met Abraham gesproken had – direct en onomwonden.

Toen de directeur de baan in elk detail had omschreven, zei hij: ‘Okee, je mag nee zeggen. Ik weet dat je een eigen bedrijf hebt, maar ik moest het je vragen.’

Enoch slikte een paar keer, niet in staat om te praten. Uiteindelijk lukte het hem te zeggen dat hij er al jaren van droomde predikant te worden, maar dat het altijd onmogelijk had geleken. De uitnodiging van de directeur wekte de indruk dat God die deur voor hem opende.

De directeur kon zijn oren niet geloven.

Na het telefoontje vroeg Ingrid wat er was gebeurd. ‘De directeur van *Sagunto Adventist College* belde ons net’, zei Enoch. ‘Hij vroeg of we naar Sagunto willen komen om daar als hoofd van de meisjes- en jongensafdeling aan de slag te gaan.’

Ingrid begon te huilen. Ze had er de vorige avond om gebeden dat God bekend wilde maken wat Hij wilde. Na de recente dood van haar vader had ze zelf het liefst dichterbij haar moeder willen wonen. ‘Nee’, zei Ingrid. ‘Ik wil bij mijn moeder zijn.’

Ze zei Enoch dat ze een duidelijk teken van God nodig had als bewijs dat ze naar Sagunto moesten. ‘Wat net gebeurd is, is niet genoeg voor jou?’, zei Enoch. ‘Nee, ik heb zelf bevestiging nodig’, zei ze.

Enoch en Ingrid brachten het in gebed. Ze herinnerden God eraan dat Gideon niet één maar twee tekenen had gekregen met de schapenvacht in Rechteren 6, en ze vroegen God voor hen hetzelfde te doen.

De volgende ochtend, ze was op weg naar haar werk, bad Ingrid. Ze dacht aan een Bijbels bordspel dat zij en Enoch tijdens de coronalockdown hadden verzonnen. Ze hadden het opgestuurd aan de Adventkerk in Spanje, maar hadden er al maanden niets over gehoord. Ze bad: ‘Als de jeugdleider contact met me opneemt over dat spel, is dat voor mij het teken dat we naar Sagunto moeten.’

Tot ze zich bedacht. ‘Zoiets kan ik niet vragen’, zei ze tegen God. ‘We hebben elkaar al zo lang niet gesproken. Hij hoeft me niet te bellen. Ik hoop alleen dat U duidelijk wilt maken dat dit is wat U wilt.’

Dertig minuten later stuurde de jeugdleider haar een berichtje op haar telefoon. Hij schreef: ‘Ik heb nog niets concreets over jullie spel. Ik wilde je alleen laten weten dat we ermee bezig zijn. Dat is alles.’

Ingrid belde Enoch. ‘We gaan naar Sagunto’, zei ze. ‘Wat is er gebeurd?’, vroeg hij. ‘Ik vertel het je vanavond, als we thuis zijn.’

Inmiddels wonen en werken Enoch en Ingrid op *Sagunto Adventist College*. Hun twee zonen studeren aan een adventistische school op dezelfde campus. Enoch, die zijn aandeel in de fysiotherapiepraktijk verkocht, studeert theologie en is dolblij non-stop over Jezus te kunnen praten.

‘We hebben besloten altijd klaar te staan wanneer God spreekt, wat Hij wil en te gaan waarheen Hij wil dat we gaan’, zei Enoch. ‘Ons leven is niet van onszelf. God heeft ons hier gebracht en van nu af aan, gaan we waar Hij ons stuurt.’

Een eerdere dertiende sabbatcollecte heeft bijgedragen aan de uitbreiding van de theologische faculteit, nu het Sagunto Adventist College, waar Enoch momenteel studeert. Dankzij een andere collecte is de meisjesafdeling gebouwd, waar Ingrid werkt. Zoals deze collectes de levens van Enoch, Ingrid en anderen op hun kop hebben gezet, helpen uw gaven ook dit kwartaal de levens van mensen voor de eeuwigheid te winnen. Dank u voor uw gulle steun aan zendingsprojecten in de Inter-Europese Divisie, en dus ook aan Spanje.

Lastige bouwvergunning

Bulgarije, 22 augustus

Marian

Welk project je ook bedenkt, in Bulgarije mag je niet beginnen zonder bouwvergunning.

De gemeente bepaalt of je de bouwvergunning krijgt.

De Adventkerk wilde een grote kerk bouwen in de hoofdstad van het land, Sofia. En dus hadden ze een bouwvergunning nodig, ondertekend door de hoofdarchitect van de gemeente.

Om een handtekening te krijgen, moesten ze afspreken de architect persoonlijk te ontmoeten. Het probleem was dat hij niet altijd beschikbaar was. Hij kwam maar één middag per maand naar zijn kantoor om bouwvergunningen te ondertekenen.

Bovendien konden afspraken alleen telefonisch worden gemaakt. Het was niet toegestaan persoonlijk een afspraak in te plannen.

Het was aan Iva, de secretaresse van de Adventkerk in Bulgarije, de assistente van de hoofdarchitect aan de lijn te krijgen om een afspraak te maken.

Die taak was niet eenvoudig. In de eerste maand dat Iva belde, was de telefoonlijn steeds bezet. De tweede maand werd haar oproep wel doorgeschakeld, maar nam er niemand op. De derde en vierde maand was de lijn weer steeds in gesprek.

Uiteindelijk ging de directeur van de Adventkerk in Bulgarije naar het kantoor van de hoofdarchitect om hem de kwestie persoonlijk voor te leggen.

‘Je kan hier niet naartoe komen om een afspraak te maken’, legde de assistente uit. ‘Je moet bellen’. En dus belde de directeur Iva vanuit het kantoor van de hoofdarchitect en zei: ‘Ik sta nu in het kantoor. Bel zijn assistente maar.’

Iva belde en belde, maar niemand nam op. De telefoon ging steeds over. De directeur kon het horen. De assistente kon het horen. Maar niemand nam op.

Gefrustreerd belde Iva de directeur en zei: ‘Bel haar zelf maar’. En dat deed hij. Recht tegenover de assistente belde hij haar nummer, maar ze nam niet op.

Dat voorval deed de adventisten vermoeden dat iemand anders hun land wilde kopen. Het stuk land dat ze gekocht hadden voor de Sofia West Adventkerk was een toplocatie – pal naast de ondergrondse ingang van een metrostation. Aan de ene kant van de toekomstige bouwplaats was een groot winkelcentrum. Aan de andere kant de centrale tramlijn. Iemand hoopte waarschijnlijk dat de adventisten er de brui aan gaven en hun land tegen een lage prijs zouden verkopen.

Vurig begonnen de adventisten te bidden voor hun kerkgebouw. Dat deden ze 25 jaar lang. Uiteindelijk ging een nieuwe hoofdarchitect aan de slag in Sofia en tekende hij de

langverwachte bouwvergunning. De bouw van de kerk begon in oktober 2024 met behulp van een dertiende sabbatcollecte.

‘We zijn zo blij dat onze gebeden na 25 jaar zijn beantwoord’, zei Marian, hoofdouderling van de kerk.

De Sofia West Adventkerk is momenteel in aanbouw, dankzij de gulle gaven die zijn opgehaald tijdens de dertiende sabbatcollecte in het eerste kwartaal van 2020. Dit kwartaal kunt u helpen het goede nieuws over Jezus' spoedige wederkomst te verspreiden in Bulgarije. Een deel van de opbrengst gaat naar de adventistische kleuterschool, Colorful Hope (Tzventna Nadezhda) die van een gehuurd pand naar een eigen gebouw verhuist in Sofia. Dank u voor uw steun.

Eerste adventistische kleuterschool

Bulgarije, 29 augustus

Maria

Noot van de uitgever: Het zendingsverhaal deze week gaat over de adventistische kleuterschool 'Colorful Hope' (Tzventna Nadezhda) in Sofia, Bulgarije. Dit kwartaal ontvangen zij een deel van de dertiende sabbatcollecte.

Maria had een zoon van drie en ze piekerde er niet over hem naar een openbare kleuterschool te sturen in Bulgarije. Maar eigenlijk had ze geen keus. Er waren geen adventistische kleuterscholen, dus ze zat met haar handen in het haar.

Dag en nacht piekerde Maria naarmate het einde van haar zwangerschapsverlof naderde. Bulgarije had een royaal zwangerschapsverlofbeleid, waardoor ze drie jaar lang met haar zoon thuis had kunnen blijven. Maar binnenkort zou ze haar baan in de financiële sector weer op moeten pakken. Ze had het naar haar zin met haar collega's en haar salaris was prima, maar het voelde niet fijn haar zoon naar een openbare kleuterschool te sturen.

Wanhopig begon ze er ten slotte maar over bij haar man en vroeg: 'Wat moet ik nou? Over niet al te lange tijd moet ik weer werken.' Hij keek haar ernstig aan en antwoordde: 'Wanneer dringt het tot je door dat God wil dat je er zelf iets aan doet?' Zijn woorden verbaasden Maria. Het was alsof ze Gods stem hoorde. Ze wist dat hij gelijk had. Zij zou de eerste adventistische kleuterschool in Bulgarije beginnen. Maar hoe? Het was 2016 en er waren geen adventistische scholen in Bulgarije.

Toen ze haar plannen deelde met kerkleden, twijfelden sommigen eraan of een kleuterschool kans van slagen had. 'Doe geen moeite', zeiden ze. 'Het is onmogelijk. Alle kleuterscholen en hogere scholen zijn gratis in Bulgarije; waarom zouden mensen betalen om hun kind naar een kleuterschool te sturen?'

Slechts drie maanden later opende de kleuterschool *Colorful Hope (Tzventna Nadezhda)* haar deuren.

Het had zes weken geduurd een geschikte locatie te vinden. Met haar driejarige zoon op sleeptouw had Maria verschillende locaties bezocht in de hoofdstad van Bulgarije, Sofia. Ze had overal gezocht, behalve in haar eigen buurt. Ze zocht een locatie die ook handig was voor haar team, niet alleen voor haarzelf, dat zij binnen 15 minuten op haar werk kon zijn. Maar niemand wilde een huurovereenkomst met haar sluiten. Zodra de eigenaren van de gebouwen hoorden dat ze een kleuterschool zou openen, schudden ze hun hoofd en wezen het aanbod af. Ze zaten er niet op te wachten dat kleine kinderen hun gebouw zouden slopen.

Inmiddels was Maria de wanhoop nabij. Ze begreep niet wat God wilde en waarom ze geen plek kon vinden. Over zes weken zou ze weer moeten werken, de tijd begon te dringen. Maria bad onophoudelijk en beseftte: 'Ik moet ook dichterbij huis gaan zoeken'.

Toen zag ze een advertentie voor een huis verderop in de straat. Zodra ze het gebouw bezocht, wist ze dat dit de plek was die God voor ogen had. Ze bad dat de eigenaresse daar ook van

overtuigd zou zijn. De eigenaresse had er oren naar en Maria belde haar team om het huis te bezoeken. Ze vonden het mooi en de eigenaresse mocht haar werknemers graag. De eigenaresse stemde toe het huis te verhuren en gaf haar zelfs een flinke korting; de kleuterschool was immers een startup met weinig financiële middelen en zonder winstgarantie.

Voordat ze het contract tekende, wist Maria dat ze eerlijk moest zijn tegen de eigenaresse; de kleuterschool zou adventistische normen en waarden leren. Ze vroeg zich af wat ze daarvan zou vinden. Sommige Bulgaren hadden het niet hoog op met adventisten en schaarden ze onder een sekte.

Op de dag dat Maria het contract zou tekenen, liep ze het huis binnen en zag ze de man van de eigenaresse in een stoel de Bijbel lezen. Ze kon haar ogen niet geloven. Hij bleek een gepensioneerde professor in religie en filosofie te zijn!

Maria ging aan tafel zitten. De eigenaresse keek naar haar en zei: 'Jij bent een zevendedagsadventist, nietwaar?' Maria wist niet hoe ze het had. Hoe wist ze dat? De eigenaresse had de kleuterschool op sociale media gevonden en had ontdekt dat deze verbonden was aan de Adventkerk. Ze was erg ingenomen met adventisten. Als pianolerares had ze door de jaren heen een heel aantal adventistische leerlingen begeleid. Ze zei er blij mee te zijn haar huis toe te vertrouwen aan een adventistische kleuterschool.

De kleuterschool opende haar deuren op 15 september 2016. God zegende de locatie en twee jaar later is een tweede vestiging onder dezelfde naam eraan toegevoegd. Inmiddels heeft de ene kleuterschool 16 leerlingen en de ander 14.

Tot vandaag de dag zijn Maria en de eigenaresse van het huis goede vriendinnen van elkaar. Bij elk gesprek zegt de eigenaresse: 'Je bent zo anders. God werkt in jouw leven!' Maria en haar team bidden regelmatig voor de eigenaresse en haar man. 'Ze hebben zelf geen kinderen', zei Maria. 'Ze vertelden ons dat het hun een doel en betekenis geeft om dit gebouw te verhuren. Ze staan altijd voor ons klaar. We weten dat God ons gebruikt voor zijn plan met hen en we blijven voor hen bidden.'

In dit kwartaal gaat een deel van de opbrengst naar de adventistische kleuterschool, Colorful Hope (Tzventna Nadezhda) die van een gehuurd pand naar een eigen gebouw verhuist in Sofia. Dank u dat u wilt bijdragen aan dit levensveranderende project in Bulgarije.

Sophia's lievelingsboek

Bulgarije, 5 september

Sophia

Noot van de uitgever: Het zendingsverhaal deze week gaat over de adventistische kleuterschool 'Colorful Hope' (Tsvetna Nadezhda) in Sofia, Bulgarije. Dit kwartaal ontvangen zij een deel van de dertiende sabbatcollecte.

Sophia was een intelligent, opmerkzaam tweejarig meisje in Bulgarije. Ze had thuis nog nooit over God gehoord, omdat haar ouders niets met religie hadden. Toch hadden ze enkel positieve berichten gekregen over een adventistische kleuterschool in de hoofdstad van Bulgarije, Sofia. Ze wilden Sophia daar graag naartoe sturen.

Sophia genoot vanaf dag 1 van de Bijbelverhalen die ze elke ochtend hoorde op de kleuterschool. Ze luisterde geboeid naar de verhalen en kende ze al snel uit haar hoofd.

Tegen de tijd dat Sophia drie jaar oud was, begon ze de verbanden te zien tussen de Bijbelverhalen. Op een dag las de lerares over Simson en vertelde ze hoe de goddeloze Filistijnen Simson gevangen hadden genomen en hem in de gevangenis hadden gegooid.

'Ooooooh de Filistijnen!', riep Sophia. 'Goliath komt ook van de Filistijnen!'. En zo was het. De Filistijnen die Simson gevangen hadden genomen hoorden bij hetzelfde volk dat de reus Goliath gebruikte in de tijd van koning Saul en David.

Sophia's inzicht verbaasde de lerares. Ze was echt een heel bijzonder meisje.

Op een dag stuurde Sophia's moeder de lerares een foto van Sophia terwijl ze door het sabbatschoolboek voor kinderen bladerde. De lerares begreep het niet helemaal, want ze had het boek nooit aan het gezin gegeven.

'Hoe kom je aan dat boek?', vroeg de lerares. Een vreemdeling bleek het boek aan Sophia te hebben gegeven in een winkelcentrum.

Sophia genoot enorm van de sabbatschoollessen. Maar haar lievelingsboek was toch echt de Kinderbijbel die de lerares haar op de kleuterschool gegeven had. Ze nam de Bijbel mee naar huis en keek elke dag naar alle mooie kleurrijke plaatjes. Terwijl ze door de bladzijden bladerde, herinnerde ze zich alle Bijbelverhalen die ze op de kleuterschool had gehoord.

Op een dag zag de lerares Sophia met een andere Bijbel – een klein, rood boekje – in haar handen. Ze droeg het de hele dag met zich mee. Uiteindelijk vroeg de lerares: 'Waar neem je die Bijbel toch steeds mee naartoe?'. 'Dit is mijn lievelingsbijbel', legde Sophia uit. 'Ik vind het vervelend dat ik die thuis niet heb. Straks ga ik naar oma en dan kan ik mijn boek niet meenemen.'

De lerares kon haar oren niet geloven. Ze wist hoe gek Sophia was op haar Kinderbijbel thuis. De kleine, rode Bijbel had hele kleine lettertjes en er waren niet zulke mooie plaatjes als in de Kinderbijbel. Maar vandaag had Sophia besloten dat de rode Bijbel haar lievelingsbijbel was – en ze wilde niet zonder zitten.

Toen Sophia 's middags uit de kleuterschool liep, gaf de lerares haar het rode, kleine Bijbeltje cadeau. Sophia was dolblij. Ze nam het mee naar huis en bracht het zelfs naar haar oma's huis dat weekend.

'Ik ben benieuwd hoe Sophia zich zal ontwikkelen', zei haar lerares, Maria. 'Ze heeft nu al zo'n diepe band met God. Vanmorgen nog bad ze tijdens onze opening voor onze stad en voor de planten op onze kleuterschool.'

Dankzij de collecte dit kwartaal kan Colorful Hope (Tzventna Nadezhda) uit hun gehuurde pand naar een eigen gebouw in Sofia. Meer dan de helft van de kinderen op de school komt uit gezinnen die geen lid zijn van de Adventkerk. Sommigen geloven niet in God. Dank u voor uw gulle steun aan dit levensveranderende project in Bulgarije.

God maakt geen fouten

Bulgarije, 12 september

Gogi

Noot van de uitgever: Het zendingsverhaal deze week gaat over de adventistische kleuterschool 'Colorful Hope' (Tvzentna Nadezhda) in Sofia, Bulgarije. Dit kwartaal ontvangen zij een deel van de dertiende sabbatcollecte.

De juf dacht dat vader en moeder zich misschien vergisten toen ze aankwamen bij de adventistische kleuterschool. Vader zat van top tot teen onder de tatoeages, moeder leek wel op een modepop of schoonheidskoningin.

Vader en moeder zochten een geschikte plek voor hun zoon, Gogi.

De lerares bedwong de neiging te zeggen dat deze kleuterschool niet de juiste keuze was voor hun kind. In stilte bad ze en ze gaf zichzelf een standje omdat ze oordeelde op basis van hoe de ouders eruit zagen. Daarna vertelde ze de ouders dat de kleuterschool adventistische leerkrachten had die de kinderen leerden van Jezus te houden.

‘Jaaa, precies!’, riepen de ouders enthousiast. ‘Wij willen onze zoon hier graag inschrijven.’

Gogi kampte met wat problemen in zijn ontwikkeling. In het begin kon hij bijna niet praten met de andere kinderen, hij maakte alleen wat geluidjes. Zijn gedrag was typerend voor kinderen met autisme.

De lerares bad dag na dag voor Gogi en hield hem goed in de gaten om zijn spraak te verbeteren evenals zijn sociale vaardigheden.

Gaandeweg ontdekte de lerares dat Gogi's moeder ontzettend veel om haar zoon gaf en heel trouw was aan de kleuterschool. Ze wilde op elke mogelijke manier helpen. Tot verbazing van de lerares begon deze moeder, die eruit zag als een fotomodel, naar de koopjes in de supermarkt te kijken om de kleuterschool te helpen besparen. Moeder maakte zich ook zorgen om Gogi's ontwikkeling. En dus sprak de juf regelmatig met haar af om haar zorgen van zich af te kunnen praten en haar te leren hoe ze hem thuis kon ondersteunen.

Na maanden begon Gogi een beetje te praten en ging hij ook op andere vlakken vooruit. De lerares en moeder werden hechte vriendinnen. De lerares kwam ook te weten dat Gogi's vader als bodyguard werkte voor een Bulgaarse gangster. Ze bleef bidden voor Gogi en zijn familie.

Op een ochtend kreeg de juf een videobericht van moeder. Gogi was ziek en bleef thuis, maar in het filmpje zei hij: ‘Mama, het is tijd voor geestelijk ontbijt!’ Op de kleuterschool noemde de lerares de ochtendwijding altijd ‘geestelijk ontbijt’. Nu wilde Gogi die ochtendwijding ook met zijn moeder thuis.

In het filmpje zong Gogi één van de christelijke liedjes die ze ook zongen tijdens de ochtendwijding op de kleuterschool. Daarna hield hij de Kinderbijbel omhoog – een cadeautje van de kleuterschool – en liet zijn moeder zien welk verhaal ze voor moest lezen.

Moeder zei de lerares hoe goed dit haar deed. Ook de lerares was ontroerd. Ze besepte dat moeder er open voor stond meer over God te leren en ze begon haar Bijbelstudies te geven. Gogi's huisgezin veranderde. Vader at geen vlees meer. Op de kleuterschool kregen de kinderen enkel gezonde maaltijden en Gogi wilde thuis geen vlees meer eten. En dus at het hele gezin geen vlees meer. Moeder zei dat vader zich gezonder voelde. Daarna stopte vader met zijn baan als bodyguard en solliciteerde hij bij een school als gymdocent.

Enige tijd later verhuisde het gezin naar een ander dorp zodat vader als gymdocent aan de slag kon. Moeder en de juf hielden contact.

Gogi zit inmiddels in groep 6 en is één van de beste leerlingen. Moeder wil zich laten dopen, maar eerst willen zij en vader trouwen. Ze hadden altijd een samenlevingscontract, maar nu wilden ze hun eenwording officieel maken tegenover God en de overheid.

Moeder werkt nu als visagiste en vertelt haar cliënten openlijk over haar liefde voor Jezus. De kleuterschool heeft haar een heleboel Bijbels en andere boeken gestuurd om aan cliënten uit te delen. Haar grootste wens is om zendeling te worden.

De lerares weet het nu heel zeker: God maakte geen fout toen Hij vader en moeder naar de adventistische kleuterschool bracht. Hij verrichtte een wonder. Die beslissing zette hun leven voor altijd op z'n kop.

Dankzij de collecte dit kwartaal kan Colorful Hope (Tzventna Nadezhda) uit hun gehuurde pand naar een eigen gebouw in Sofia. Meer dan de helft van de kinderen op de school komt uit gezinnen die geen lid zijn van de Adventkerk. Sommigen geloven niet in God. Dank u voor uw gulle steun aan dit levensveranderende project in Bulgarije.

De lerares die hilde

Bulgarije, 26 september

Maria

Het zendingsverhaal deze week gaat over één van de projecten die geholpen worden door deze dertiende sabbatcollecte.

Een adventistische vrouw belde de stichtster van *Colorful Hope* (Tzventna Nadezhda), een kleuterschool in Sofia, Bulgarije, om een leerkracht aan te bevelen.

‘Als de kleuterschool nog iemand zoekt, ze is absoluut het overwegen waard’, zei ze.

Colorful Hope had meer dan genoeg leerkrachten, maar Maria – de stichtster – had in al die jaren sinds de opening van de kleuterschool wel geleerd dat God nooit zomaar iets laat gebeuren. Ze had geleerd naar zijn stem te luisteren en zijn wil te zoeken.

En dus zei ze: ‘We hebben nu geen vacature openstaan voor een leerkracht, maar ik zou Tanya graag ontmoeten.’

Tijdens het sollicitatiegesprek vroeg Maria aan Tanya of zij een volgeling van Jezus was. Tanya vertelde dat haar man zich een paar maanden eerder bij de Adventkerk had aangesloten en dat ze er woedend over was. Ze begreep niet waarom hij op zaterdag naar de kerk wilde en haar liet zitten – vooral omdat hij de hele week al van huis was door zijn baan. Ze dacht er niet aan de Bijbel samen te lezen of met hem naar de kerk te gaan.

Maria vertelde Tanya over de kleuterschool, dat ze er in 2016 mee was begonnen en dat ze nu zo’n 30 leerlingen hadden op de twee locaties in Sofia. Ook legde ze uit wat de adventistische leerkrachten geloofden en hoe ze onderwijs gaven. Ze merkte dat Tanya wel open stond voor die geestelijke onderwerpen.

Het gesprek ging vervolgens over de moeilijkheden waar de kleuterschool mee te stellen had gehad en hoe God hen op wonderlijke manier had geleid. Omdat ze de aandrang voelde Tanya niet los te laten, bood Maria haar een parttime baan aan. Twee dagen later belde Tanya op dat ze graag bij hen aan de slag ging.

Een maand later kreeg Maria het hele verhaal te horen.

Tanya vertelde haar dat ze na het sollicitatiegesprek tranen met tuiten had gehuild. Haar man, Denislav, had in de auto op haar gewacht en ze had zeker dertig minuten oncontroleerbaar naast hem zitten huilen. Hij had enkel geglimlacht, in de wetenschap dat de heilige Geest aan haar hart werkte.

Tanya zei dat ze tijdens het sollicitatiegesprek het sterke verlangen had gekregen haar leven uit geloof te leiden zoals Maria. Toen ze de kleuterschool uitliep leek het wel alsof de zon nog stralender scheen. Voor het eerst in haar leven had ze het gevoel dat God van haar hield.

Toen ze eindelijk haar tranen droogde in de auto, beloofde ze Denislav op sabbat met hem naar de kerk te gaan. Ze hield haar belofte.

Maria begon de Bijbel met Tanya te bestuderen en negen maanden later gaf Tanya haar hart aan Jezus en liet ze zich dopen. Denislav was dolgelukkig.

Veel later gaf Tanya toe dat ze een deel van het verhaal voor zichzelf had gehouden. Twee dagen na het sollicitatiegesprek kreeg ze een telefoontje van een oud-collega of ze mede-eigenaar wilde worden van een kleuterschool. Ze zou een hoog salaris krijgen en mocht haar eigen team samenstellen evenals het lesprogramma van de school. Het aanbod was heel verleidelijk geweest. Maar Tanya had er lang over nagedacht en realiseerde zich dat ze iets heel kostbaars op het spel zette. Daarom had ze Maria gebeld om de parttime baan aan te nemen.

Inmiddels is Tanya coördinator van het tweede filiaal van de kleuterschool, Maria bij de eerste. Bovendien zijn Tanya en Denislav een church plant begonnen. Omdat ze wel inzagen dat enige adventistische invloed totaal ontbrak in Sofia, organiseerden ze een evangelisatieprogramma en hebben ze een kerk opgericht.

‘Het is zo prachtig te weten dat we op eigen kracht hulpeloos zijn’, zei Maria. ‘Jezus zegt dat we niets kunnen zonder Hem. Maar als je alles in zijn handen laat en Hem het werk laat doen, verricht Hij wonderen.’

Dankzij de dertiende sabbatcollecte dit kwartaal gaat Colorful Hope (Tzventna Nadezhda) van een gehuurd pand naar een eigen locatie in Sofia. Meer dan de helft van de leerlingen op de kleuterschool komt uit gezinnen die geen lid zijn van de Adventkerk. Sommigen geloven zelfs niet in God. Dank u voor uw steun aan dit levensveranderende project in Bulgarije en de andere projecten die deze dertiende sabbatcollecte ook helpt. De andere projecten in de Inter-Europese Divisie zijn twee scholen in Roemenië, een jeugdkamp, de Camporee van de kerk, een opleidingscentrum in België; en een studentenhuus bij de adventistische Italian University Villa Aurora in Florence, Italië.